

↳ *Paul Verlaine*

Az erdőben

Mások — ártatlanok vagy puhány figurák —
Az erdőn zsongító varázslatokra lelnek,
Friss légre, langymeleg szagokra. Boldog lelkek!
Misztikus rémület borzong másokon át.

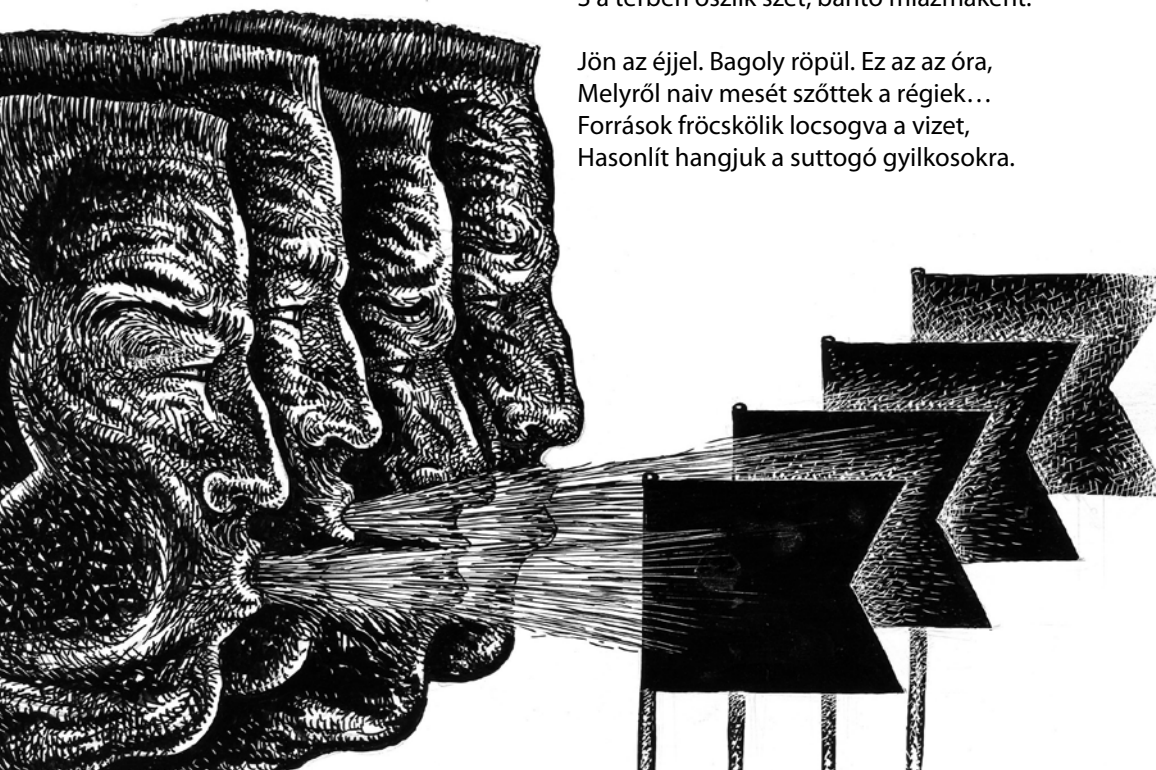
Boldog lelkek! Míg én, idegbeteg, kit folyton
Aggaszt és tébolyít homályos büntudat,
Remegve kutatok az erdőn át utat,
S félok, hogy csapda les rám vagy holtakba botlom.

Nem halkulnak soha e lombok, mint a hab;
Fekete csönd szítál és az árnyék fölissza,
A nála feketébb; csupa baljós kulissza:
E közönséges és mély iszony rám tapad.

Főként nyáresteken: az alkonyi vörösség
A szürkés-kék ködök leplére rákeni
Tűzvész és vér színét; estharang távoli
Kondulása idéz közelgő hars üvöltést.

Forró, nehéz a szél, csitul, majd visszatér
A borzongás: kering, majd erősödve folyvást
Ostromolja sudár tölgyek sötét csoportját,
S a térben oszlik szét, bántó miazmaként.

Jön az éjjel. Bagoly röpül. Ez az az óra,
Melyről naiv mesét szóttek a régiek...
Források fröcskölnek locsogva a vizet,
Hasonlít hangjuk a suttogó gyilkosokra.

Klasszikus Walpurgis-éjjel

Boszorkányszombat a Faust Kettőből — a másik Szombat, mely rendkívül ritmikus, igazán Ritmikus. — Nézd csak, itt Lenôtre műkertje látszik, Hibátlan, bájos és kaján.

Köröndök; vízsugár közepén; merev allék; Márvány szilváncsoport; bronzból a tengeri Istenek; számtalan heverő Vénusz arrébb; A gyepágyságok ékei;

Gesztenyefák; virág formáz parányi dűnét; Pár törpe rózsató biztos ízlés szerint; Háromszögekbe nyírt tiszafák. Fönn derült ég, Melyen a nyárest holdja ring.

Éjfél zeng, s odalent a parkban egy dal ébred, Tompa, lassú, szelíd s fájó; átúszik a Kerten: fájó, szelíd, lassú és tompa ének: *A Tannhäuser vadászdala.*

A kürtök fátyolos, távoli dala; lágy hang, Érzékek hangja győz a lélek iszonyán Ebben a disszonáns, részeg harmóniában; S érkeznék hívásuk nyomán

Tüstént, áttetszőn és egymásba font kezekkel Fehérlő alakok, s a holdvilág pedig Az opál és a zöld gallyak közül ragyog fel — Raffet Watteau-ról álmodik!

Csak egymást ölelik a mélyzöld, furcsa lombok Között, gesztusaik gyöngék, fájdalommasak; Körtáncba fognak itt a márványok s bronzok Közén, ligeti fák alatt.

— Kóbor kísértetek, megálmodhatta őket Egy költő részegen, bajban, kínlódva tán: E kóbor rémeket, ütemre szédülőket; Vagy egyszerű holtak csupán?

Az iszonyt, álmodó, közénk nyilván te hoztad, Te kínod, bánatod, elméd idézte meg E rémeket — ugye? —, kik büvölten forognak; Vagy holtakból örült sereg?

Nem számít! lázasan siet sok furcsa fantom, Riadtan s komoran gyűlnek a tereken, Aztán, mint porszemek a napban szertecsapzón, Föloldódik mind hirtelen.

Elhallgattatja majd egyik kürtöt a másik Után a harmatos hajnal, egyáltalán Nem marad semmi — csak Lenôtre műkertje látszik, Hibátlan, bájos és kaján.

(Térey János fordításai)

